

οίασεν ἤδη καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ, κύριε. Ἄλλ' ὁ γέρον, μὴ ἀποκριθεῖς, ἐξηκολούθει καλῶν τὸν Ἀθανάσιον καὶ προσέθηκεν ἔπειτα Ἀθανάσιε, νομίζεις ἐκπεφυγένοι, οὐκ ἐκφεύξῃ δέ. Τότε οἱ παρευρισκόμενοι ἐνόησαν τὴν σημασίαν τῆς μυστηριώδους ταύτης σκηνῆς. Ἐνόησαν ὅτι ὁ Ἀθανάσιος εἶχε παρατείνει τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἵνα διαφύγῃ τὴν ἐπικίνδυνον τιμὴν τοῦ ν' ἀναγορευθῆ διάδοχος τοῦ γέροντος αὐτοῦ καὶ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὡς ἐν προφητικῷ τινι ὄνειρῳ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι δὲν θέλει διαφύγει τὸν δυσχερῆ τοῦτον ἀγῶνα. Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ θνήσκοντος Ἀλεξάνδρου, διαδοθεῖσα ὡς ἀστραπὴ εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ἐπροξένησε βαθυτάτην εἰς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἐντύπων, ἃν καὶ πολλοὶ ἦσαν ἐν αὐτῇ οἱ τοῦ Ἀρείου φίλοι οἱ δεινὴν τρέφοντες κατὰ τοῦ Ἀθανασίου ἀντιπάθειαν. Ὄθεν, ὅτε κατὰ τὸ ἔθος οἱ ἐπίσκοποι τῆς ἐπαρχίας Αἰγύπτου, τὸν ἀριθμὸν 54, συνῆλθον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἵνα προνοήσωσι περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ χηρεύσαντος πατριαρχικοῦ θρόνου, τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀθροισθὲν ἀπειράριθμον πλῆθος ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος καὶ μιᾶς καρδίας ἀνεβόησεν ὅτι τὸν Ἀθανάσιον θέλει ποιμένα. Οἱ ἐπίσκοποι δὲν ἦσαν, ὡς φαίνεται, τοσοῦτον ὁμοφώνως πρὸς τοῦτο διατεθειμένοι· ἀλλὰ πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀρνηθῶσι τὰς ποικίλας τοῦ Ἀθανασίου ἀρετὰς ἠναγκάστησαν ν' ἀναγορεύσωσιν αὐτόν, ἐπανελθόντα ἐν τῷ μεταξὺ καὶ χειροτονηθέντα ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινῆς ἀγαλλιάσεως καὶ ἐπευφημίας.

Τοιουτοτρόπως ἤρchiσεν ὁ Ἀθανάσιος τὸ ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ στάδιον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ἡμίσειαν περίπου ἑκατονταετηρίδα, ἀνὰ μέσον παραδόξων δοκιμασιῶν καὶ τροπῶν τῆς τύχης. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Κωνσταντῖνος παύει τοῦ νὸ εἶναι ὁ μόνος πρωταγωνιστὴς τοῦ ἱστορικοῦ τῶν χρόνων ἐκείνων δράματος. Εἰς τὴν σκηνὴν ἀναβαίνει ἀνὴρ ἕτερος, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας χειραγωγούμεναι εἶναι ἱκαναὶ νὰ κατισχύσωσιν ὅλων τῶν ὑλικῶν τοῦ κόσμου δυνάμεων. Τῷντι μόλις ὁ Ἀθανάσιος ἤρchiσε νὰ ἐπιτελῇ τὰς διαφόρους τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ λειτουργίας μετὰ τῆς ζέσεως ἐκείνης ἦν ἀκοίμητον παρ' αὐτῷ ὑπέθαλπεν ὁ τῆς πίστεως ἐνθουσιασμός καὶ τὸ πῦρ τῆς νεότητος, καὶ ἰδοὺ λαμβάνει ἐπιστολὴν τοῦ Νικομηδείας Εὐσεβίου, διηγουμένην μὲν αὐτῷ τὰ μεταξὺ Ἀρείου καὶ βασιλέως ἐν τῇ αὐτῇ συμβάντα παρακαλοῦσαν δὲ ν' ἀποδεχθῆ ἤδη τὸν Ἀρείον εὐμενῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο φιλικώτατα συντεταγμένη, ὁ δὲ κομιστὴς ἐπιτετραμμένος νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν ἱεράρχην ὅτι ἦτο φρόνιμον νὰ ἐνδώσῃ καὶ ὅτι, οὕτω πολιτευόμενος, ἠθέλεν εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα. Ὁ Ἀθανάσιος διέκρινεν ἀμέσως τὸν ἐπισωρευθέντα εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἐκκλησίας νέον κίνδυνον· ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἀρείος οὐδόλως παρήτησε τὰς ἀρχαίας ἀνατρεπτικὰς τῶν βάσεων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀρχὰς καὶ ὅτι, ἐπανερχόμενος εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἠθέλεν ἀναρριπίσει τὴν ὑφισταμένην ἔτι τέφραν τῆς διχονοίας καὶ τῆς στάσεως. Ὄθεν οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασε ν' ἀποποιηθῆ τὴν αἴτησιν τοῦ Νικομηδείας. Τότε ἦλθεν ἐπιστολὴ τοῦ ἰδίου αὐτοκράτορος τὰ αὐτὰ διαλαμβάνουσα· ἀλλὰ καὶ ταύτης ὁ κομιστὴς ἀπῆλθεν ὡσαύτως ἀπρακτος. Ὁ Ἀθανάσιος ἀπεκρίθη ἀπλῶς εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ζητεῖ πρᾶγμα ἀδύνατον. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἐπεμψεν ἤδη δευτέραν ἐπιστολὴν, δι' ἧς ἠπέλει τὸν ἱεράρχην ὅτι θέλει ἀμέσως καθαιρεῖσαι αὐτόν καὶ ἐκβάλει τῆς πόλεως, ἐὰν ἐπιμείνῃ μὴ παραδεχόμενος εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας τοὺς αἰτοῦντας νὰ προσέλθωσιν εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ Ἀθανάσιος ἀπήντησε πάλιν ἀταράχως ὅτι ἡ καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία οὐδὲν δύναται νὰ ἔχῃ κοινὸν πρὸς τὴν αἵρεσιν τὴν ἀναιροῦσαν τὴν θεῖαν τοῦ Χριστοῦ φύσιν.

Ἐπραξεν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς ὁ Ἀθανάσιος ἐπιμένων ἐπὶ τοσοῦτον; Ἐὰν θέλωμεν Β' β' 9